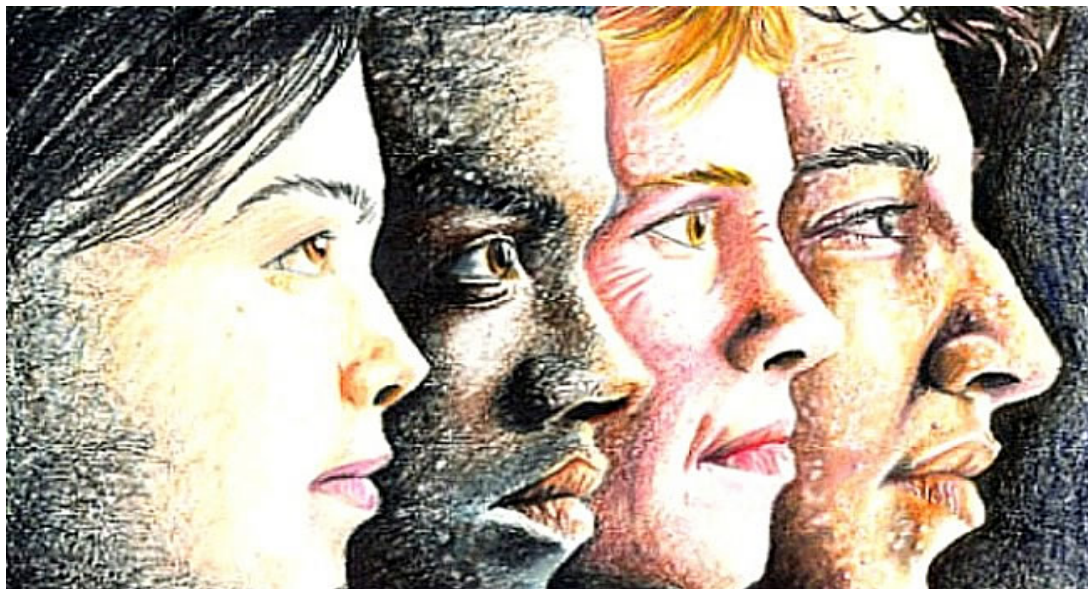


PIŠE: Dorta Jagić



Nažalost, kroz dan najčešće ljude i njihova tijela doživljam u njihovoj svakodnevnoj banalnosti. Dođu mi kao neka samorazumljiva trodimenzionalna tijela koja se jedno po jedno kreću uvijek isto, glavom i nogama prema naprijed u prostoru. Od jutarnjeg posjeta pekari, pa kava, novine, pošta, posao itd. Čovjek, tek jedinka, pokretna skulptura koja u neku ruku djeluje čak i dosadno, prekompatno. (Usta su uvijek na istom mjestu, kao i kosa, oči itd.)

Međutim, na oku nevidljivoj razini naše stanice, DNK, geni, krv, dokazuju da smo mi neobično složen zapis, konglomerat informacija, da je čovjek – hologram, mnoštvo sitnih sličica cjeline. Na mikro razini zbivanja i procesi u nama beskrajno su dinamičniji i življi od nas izvana. A da ne govorimo o ACGT. U svakom slučaju, i one nepismene među nama Netko je *napisao*, i to tako da svako organsko slovo sadrži sva ostala slova. Ja cijela u obliku informacije stanem u jednu jedninu svoju stanicu.

Isto tako, po Bibliji, u svakom je čovjeku cijelo čovječanstvo, a čovječanstvo je jedan čovjek. Na kraju krajeva, odatle smo i svi naslijedili grijeh od Adama. Svi smo mi bili skriveni u "Adamovu bedru", kao što smo svi bili u Isusovom na križu radi uništenja grijeha.

I u ovom slučaju je Majstor spajanja opreka nenametljivo izmiješao dvije opreke – jedno i mnoštvo. Ljudska logika kaže ili je jedno ili je mnoštvo, a Božja - i jedno i mnoštvo. Kristova Crkva koju čini mnoštvo ljudskih (vjerničkih) stanica je jedno Kristovo Tijelo. Svaki pojedinac je mala slika cijelog Tijela, jer u njemu živi Krist.

Preuzeto sa bloga: okruglikvadrati